Весна Јованоска

О,Земјо
Со векови си била посакувана,
Со векови мачена и измачувана,
Со векови,земјо поробувана,
Со векови делена и разделувана.

Што не си земјо,преболела,
Што не си земјо,истрпувала,
Што не си добро давала,
А од никого никогаш не си признавана.

Ме боли земјо,
Во градиве нешто ме боли,
Кога ке ги погледнам тие полиња и гори,
Вишни врвови и планини
И сите твои убавини.

Ме боли ,земјо ме боли,
Зопто и тие беа дел од слободата,
А сега се понесени од виорот на војната.
Во нив се белееја стадата и мандрите
А сега се гнездо на качаците и бандите.

О маченичке,
Што си толку згрешила та си принудена вака да патиш, Но да знаат еден ден ке мора да им наплатиш.

Земјо македонска,
Биди горда на своето име
Биди горда на својот народ,
Зошто душманот повеке
Нема да го пречекори прагот.